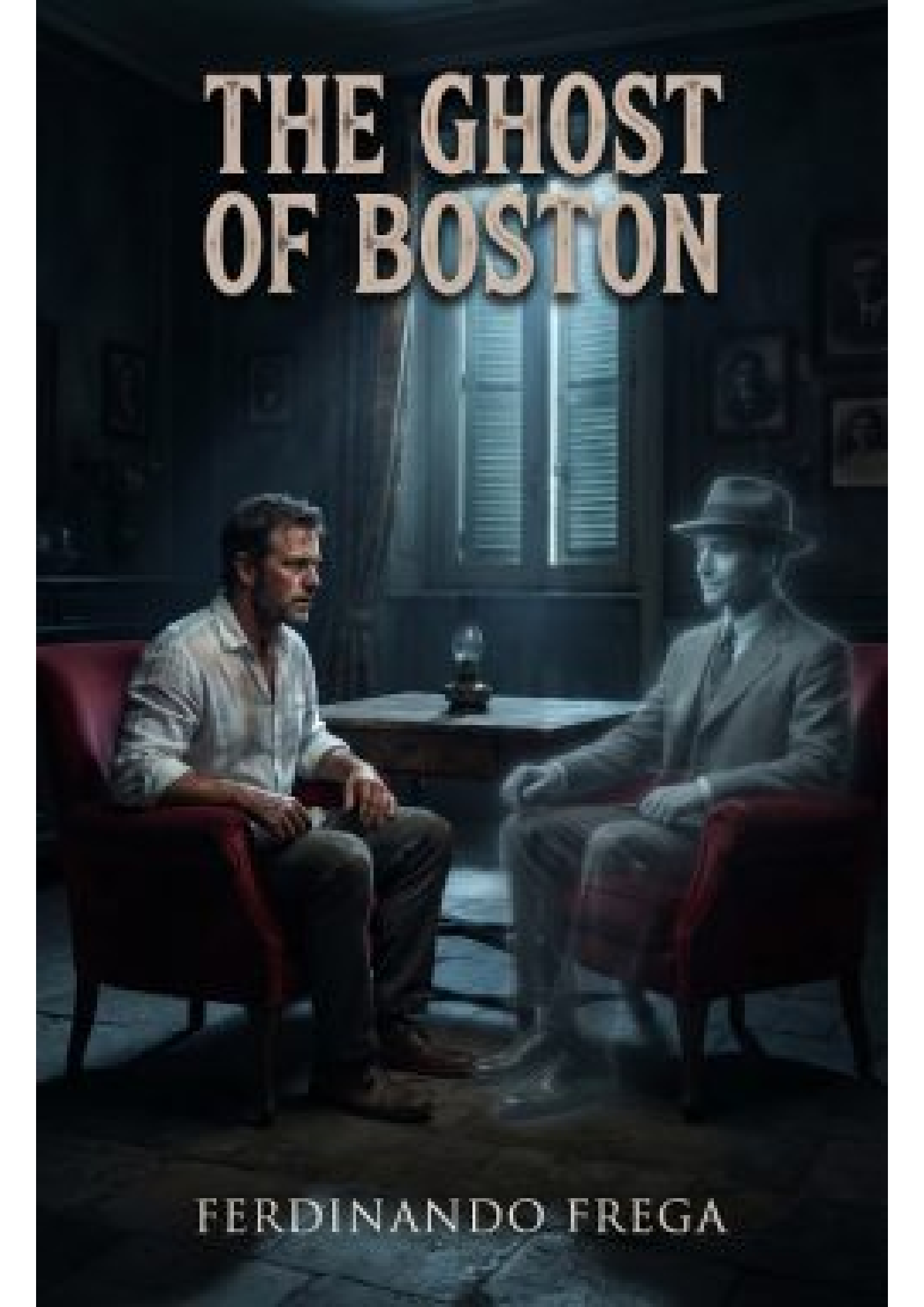

THE GHOST OF BOSTON

FERDINANDO FREGA

DE GEEST VAN BOSTON

DE GEEST VAN BOSTON

Wanneer je spreekt over de laatste twee jaar van je leven, ga je niet zomaar terug naar een begin en een einde. Je beschrijft een breekpunt zonder terugkeer, alleen bestemming, net als de mijne.

Het was bijna een mantra geworden. Wanneer iemand zich afvroeg wie je was, kwam het antwoord vanzelf, bekend bij velen maar door slechts weinigen echt begrepen.

Niets meer zijn dan iemand van wie niemand verwacht dat hij bestaat, en toch ben je er. En we dragen dezelfde naam.

De eerste echte getuige van dat bestaan was mijn dochter Giorgia, drieëntwintig jaar oud, levend met een gedeeltelijke verlamming aan haar onderste ledematen, een geschenk bij de geboorte veroorzaakt door een vertraagde bevalling en, misschien, te weinig aandacht.

Haar woede werd mijn uitdaging, dezelfde woede die ik ooit op het graf van mijn moeder had achtergelaten en later in haar terugvond. Ze liet geen enkele kans voorbijgaan om me uit te dagen, me te confronteren, me alles te vertellen over mijn gedrag dat haar irriteerde. Ze was opgevoed door haar moeder, een eenvoudige en ontwikkelde vrouw, met als extra complicatie dat ze een universitaire graad had en perfect geïntegreerd was in het aanvaarde kader van de samenleving.

Dat was hun normaliteit. Het was precies wat ik altijd terzijde had geschoven en had uitgesloten uit mijn eigen leven.

Het had geen zin om met de twee vrouwen van mijn gezin te discussiëren. Ik zou nooit winnen. Niet omdat zij gelijk hadden, maar door karakter. Ik had het verliezen altijd al graag gemogen. Dat hebben ze nooit geweten.

Het was op een verstikkende augustusnacht. Ik had het avondeten overgeslagen, weer een manier om mezelf te bewijzen dat ik zowel intimiteit als voedsel onder controle had, toen een scherp geluid me wekte.

Ik dacht dat het de hond was, mijn Amerikaanse labrador, de enige logische bron van zo'n geluid. Maar ik had het mis.

Toen ik de eetkamer bereikte, zag ik hem zitten in de rode fauteuil, met zijn halve glimlach.

Ik kende hem.

Het was de Geest van Boston. Hij begroette me van over de kamer als een oude vriend en klaagde meteen dat hij naar het Saudische Calabrië had moeten reizen. Vijfenveertig graden Celsius was zelfs voor hem overdreven, en gedwongen worden om de koele kust van Maine te verlaten had zijn humeur niet verbeterd.

Hij herinnerde me aan de drie verhalen die ik had gepubliceerd in de fantasy-sectie van Gillettenarrative. Palm Reader, zei hij, had veel van zijn collega's geamuseerd, en sommigen vroegen zich af wanneer dat allemaal was gebeurd.

Ik had geen zin om een vervolg te schrijven, dus nadat ik hem had gerustgesteld, vroeg ik wat hem naar mijn huis had gebracht.

'Ik kwam om een andere reden,' antwoordde hij.

De aard van de ontmoeting was niet spiritueel, magisch, esoterisch, redactioneel, literair of financieel. Hij had geen afspraken met wie dan ook bij P&G. Hij wilde me gewoon mijn eigen verhaal vertellen, uitleggen wie ik was, en het deel van mezelf onthullen dat ik niet kende.

Ik maakte duidelijk dat als het gesprek antropologisch, genealogisch of gynaecologisch zou worden, ik geen cent zou betalen. Ik zou nergens op inschrijven. Ik hoefde niet te weten of ik tot een nobele kaste of een oud huis behoorde.

Zijn wat ik al was, leek voldoende.

'Je voorvader was Georgisch,' zei hij. 'Een volk dat al lang in spanning leeft met de Russen. Serieuze, precieze mensen. Geen oorlogszuchtigen. Gewoon levensgenieters.'

'GRAAG GEDAAN,' antwoordde ik. 'Nu wordt het verhaal interessant.'

'Je bent werkelijk een schitterende klootzak, Bladefrega,' zei de geest. 'Een deel van wat je over je oorsprong hebt geschreven is waar. Hetzelfde instinct dat je altijd leidt. Maar ik sta op het punt je te vertellen wat je nooit had kunnen schrijven, omdat je het niet wist.'

Hij wees naar de andere rode fauteuil.

'Ga zitten. Er is hier geen waarzegster. We zijn alleen. Laten we elkaar goed aankijken en elkaar wat beter leren begrijpen.'

Ferdinando